

Dagelijkse overweging in de 40-dagentijd - Donderdag 15 februari 2024

Gezegend de nederigen van hart

Afbeelding van internet

Afgelopen kerst kwamen wij in de Broedergemeente in gesprek over welke vertaling van het lied 'Ich steh an deiner Krippen hier' wij zouden moeten zingen in de Kerstdienst. Zouden wij ook nu weer de bekende vertaling uit de hervormde bundel van 1938, 'Ik kniel aan uwe kribbe neer' gemaakt door Pauline Wefers Bettink gebruiken of beter voor de vertaling van Jan Wit uit 1966 kiezen die begint met de woorden: 'Ik mag hier aan uw kribbe staan'? Dat er nog een derde mogelijkheid is, aangereikt door Johannes de Heer met de woorden 'Ik buig me aan Uwe kribbe nu', was voor ons niet belangrijk.

In zo een gesprek speelt sentiment en gevoel een belangrijke rol. De herinnering aan de woorden waarmee je in de kerk en thuis bent opgegroeid, weegt zwaar. Maar onderhuids is daar ook de vraag, hoe klein zich de mens kan en moet maken voor het heilige. Hoever laat ik mij raken door wat er naar mij toekomt en wil ik mij daardoor laten overweldigen? Hoe geef ik uitdrukking aan mijn innerlijke houding, zonder dat het kitscherig en verkeerd voelt?

Wij hebben toch voor de vertaling van Jan Wit gekozen, ook om aan te sluiten bij het Liedboek en bij het Duitse origineel. Maar de gewoonte, om in enkele kerkdiensten bij het gebed te knielen, houden wij in stand. Dat gebeurt op bijzondere momenten zoals in het Avondmaal op Witte Donderdag of in de Sterfuurliturgie op Goede Vrijdag net zoals iedere week op zaterdag tijdens de voorbede in de zangdienst.

Door: Stefan Bernhard